

A kódexként és nyomtatványként egyaránt felfogott kora újkori Akönyv antropológiája az írás és olvasás aktusainak vizsgálatából, tehát az írás- és szöveghasználatból érthető meg. A két fő médium, a nyomtatott és a kéziratos szöveg és e szövegek nyilvánosságmodelljeinek distinkciója az egyéni használat (olvasás, írás, fordítás, másolás) rekonstrukcióját és értelmezését teszi lehetővé. Ily módon a kora újkori irodalom működéséhez adhat irodalomtörténeti szempontból is érvényes kereteket és támpontokat.

Jelen tanulmánykötet ebben az írásantropológiai és irodalomtörténeti kérdéskörben vizsgálja Cserei Mihály (1667–1756) kéziratos hagyatékát, illetve ránk maradt könyvtártörődékét, könyveiben ugyanis az olvasási alkalmak és szövegértések aktusait gazdag marginália-anyag őrizte meg. A 2003-ban elkezdett és több magyarországi, illetve erdélyi intézményben végzett levéltári és könyvtári kutatás során a szerző körülbelül 2500 lapnyi kéziratos anyagot tekintett át, gyűjtött fel és vizsgált meg. Ennek a kutatásnak a részeredményeiből, illetve Cserei könyvtárának vizsgálatából épül fel ez a tanulmánykötet, fókuszában Cserei íráshasználati habitusával.

TÓTH ZSOMBOR · A kora újkori könyv antropológiája

TÓTH ZSOMBOR

A kora újkori könyv antropológiája

Kéziratos irodalmi nyilvánosság Cserei Mihály (1667–1756)
írás- és szöveghasználatában

Irodalomtörténeti füzetek